

[Nina Andersen.]

taler man her om „den, der ønskes adopteret“, og det må altså her dreje sig om alle aldersklasser — hvis jeg må bruge det udtryk. Men når man kommer til det, der er undtagelsen, hedder det:

„..... medmindre indhentelsen af samtykket skønnes at være til skade for barnet.“

Man vil altså se, at der er valgt ord, hvorefter undtagelsen alene sigter på *børn*, og vi er af den opfattelse, at § 5 må forstås således, at man ved adoption af en person over 12 år kun kan undlade at indhente den pågældendes samtykke, hvis det er et barn, der er tale om, og hvis samtykkets indhentelse skønnes at være til skade for barnet.

Vi vil gerne bede justitsministeren udtale, at også han er af den opfattelse, at den pågældende tekst kan forstås og fortolkes således. Endvidere vil vi også gerne fra justitsministeren høre, at han er villig til at administrere loven efter denne forståelse, denne fortolkning.

Gideon: Det mindretal, hvis synspunkter jeg gjorde omhyggeligt rede for ved lovforslagets anden behandling, beklager meget, at det under forslaget behandling ikke har været muligt at nå frem til større frihed på dette område, at det har været ugørligt at få gennemført en valgfri ordning, hvorved man var i stand til bedre at tilgodese de mangeartede forhold, der her er tale om. Imidlertid må vi jo, som jeg også gjorde gældende ved andenbehandlingen, erkende, at lovforslaget, som det nu foreligger — ikke mindst efter vedtagelsen af ændringsforslagene ved anden behandling — skaber en bedre ordning end den, der er gældende i øjeblikket. Jeg kan derfor også på det nævnte mindretals vegne anbefale at stemme for lovforslaget her ved tredje behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af de bemærkninger, udvalgets ærede ordfører fremsatte, vil jeg gerne sige, at jeg ikke mener, den ærede ordfører har ret i sin fortolkning af § 5. Når man stryger den absolutte aldersgrænse, de 16 år, er der efter den nu vedtagne formulering af § 5 ingen fast aldersgrænse, og man kan ikke

bygge fortolkningen ensidigt på ordet „barnet“ i paragraffens slutning. Derimod er jeg ganske enig med det ærede medlem i, at man ved en naturlig fortolkning af bestemmelsen må nå dertil, at man kun i undtagelsestilfælde vil undlade at indhente barnets samtykke, og at det vil være utænkeligt, at man vil anvende denne undtagelsesbestemmelse på et barn, der er over 15—16 år gammelt; jeg vil gerne understrege, at vi i justitsministeriet vil administrere bestemmelsen på denne måde.

I anledning af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Gideon fremsatte, vil jeg gerne udtrykke min taknemlighed over, at også partiet venstre vil stemme for lovforslaget i den form, det fik ved anden behandling. Selvom jeg naturligvis ud fra mit synspunkt ikke kan være enig i den begrundelse, mindretallet har givet i tillægsbetænkningen, så glæder jeg mig dog over, at der er nået et resultat. Jeg anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Udvalgets Ordfører (Nina Andersen): Omend den højtærede justitsminister var uenig med mig i præmisserne, er vi altså enige om resultatet, og efter den højtærede ministers udtalelse vil jeg gerne slutte med at anbefale, at man stemmer for lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 138 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om sygeplejersker.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1430, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 653).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Nina Andersen): Jeg har hermed den ære på udvalgets vegne at forelægge betænkning og ændringsforslag.

Udvalget har særlig beskæftiget sig med sygeplejerskeuddannelsens længde, forkundskaberne, som forlanges, når uddannelse ved sygehus påbegyndes, en enkelt af straffebestemmelserne og det sagkyndige uddannelsesnævns sammensætning. I forhandlingerne er også den kgl. anordning, hvori enkelthederne i uddannelsen skal fastlægges, blevet inddraget.

Med hensyn til forkundskaberne og den uddannelse, som kræves, inden sygehusuddannelsen påbegyndes, har udvalget opnået enighed med den højtærede indenrigsminister om at omorganisere forskolens to dele. Det var jo forudsat, at forskolen var opdelt i to dele, 1. del og 2. del, og at undervisningen til 1. del kunne gives såvel på sygeplejehøjskolen som på forskolen, men når man nåede til forskolens 2. del, skulle undervisningen finde sted på sygeplejeforskolen. Udvalget fandt, at der var nogen uklarhed om dette forhold, og der var også ængstelse for, at denne ordning skulle kunne betyde, at sygeplejehøjskolen ikke blev regnet lige med sygeplejeforskolen. Det, der er opnået ved forhandlingerne, er, at forskolen nu alene omfatter det, der tidligere kaldtes for skolens 1. del, og at denne forskole kan gives på sygeplejehøjskolen eller på sygeplejeforskolen. Lad mig bemærke, at der i folketingsudvalget har været megen interesse for, at sygeplejehøjskolen klart blev fastholdt, og vi ved, at det udvalg, som har afgivet den såkaldte grønne betænkning, har haft den samme opfattelse. Paradoksalt nok er det netop denne opfattelse, der har gjort, at man valgte formen med forskolens 1. og 2. del.

Når man er så interesseret i, at sygeplejehøjskolen fastholdes, er det, fordi de unge på højskolen udover de kundskaber, som er nødvendige, for at de kan påbegynde sygeplejerskeuddannelsen, også har en række almindelige fag, som er af værdi for

dem selv personlig, fordi de giver dem et bredere livssyn, men som også vil være af værdi for deres arbejde, hvor megen menneskelig og social forståelse er nødvendig.

Muligheden for at gennemgå forskolen på sygeplejehøjskolen er altså bevaret, og yderligere foreslås det ved ændringsforslag nr. 2, at der i lovforslagets § 2, stk. 5, hvor der er givet retningslinier for uddannelsen, indføres ordet „sygeplejehøjskoler“, således at de to uddannelser ligestilles også i lovens tekst.

Det, som tidligere kaldtes forskolens 2. del, forudses nu givet som et forkursus på sygehus eller hospital, således at man kan sige, at uddannelsen allerede er begyndt i denne forskole.

Der er intet ændringsforslag, som direkte peger på de forhold, jeg her har nævnt, fordi det er noget, der skal optages i den kgl. anordning, men den højtærede minister har, således som det også fremgår af betænkningen, indvilget i, at denne nye organisation bliver indført.

En anden ting vedrørende den kgl. anordning har man også behandlet. Det vil erindres, at der ved førstebehandlingen var nogen tvivl med hensyn til de forkundskaber, som forlangtes, inden eleverne kunne tage det, der dengang var sygeplejeforskolens 2. del, altså det, som nu er forkursus. Man havde fra forskellig side den opfattelse, at de kundskaber, som skulle opnås i dansk, regning og naturlære, og som skulle være lig med, hvad der kræves til realeksamen, var for højt et krav, navnlig for unge, som ikke havde gået i eksamensskolen. Ved forhandlinger med indenrigsministeren er der opnået enighed om, at fordringerne i de pågældende fag skal være på højde med, hvad de til enhver tid gældende fordringer til mellemskoleeksamen er. Hermed skulle tvivl om, at også unge uden eksamen kan optages i skolen, være ryddet af vejen.

I forbindelse med disse udtalelser om forkundskaber, forskole etc. vil jeg nævne, at udvalget har beskæftiget sig indgående med den uddannelse, som på kolonien Filadelfia finder sted af diakoner og sygeplejersker. Der finder på Filadelfia en 3-årig uddannelse sted på diakonskole, og denne suppleres derefter med yderligere 2 års almindelig sygeplejeuddannelse, og derefter

[Nina Andersen.]

skulle de pågældende have fået den fulde uddannelse. Repræsentanter for kolonien Filadelfia har forhandlet såvel med udvalget som med sundhedsstyrelsen om forholdene, som de vil blive efter den nye lov. Der var, såvidt jeg har forstået, både i sundhedsstyrelsen og i udvalget enighed om, at den 3-årige uddannelse, som Filadelfia giver såvel diakoner som sygeplejersker, må dække det første års uddannelse inklusive forskole og forkursus, således at 2 års uddannelse, efter at diakonskolen er gennemgået, skulle kunne give en uddannelse, som berettiger til autorisation i henhold til lovforslagets § 2.

Dette bringer mig til ændringsforslag nr. 1 vedrørende § 2. Der blev ved første behandling fremsat ønske om, at uddannelsens længde kom til at stå i loven, så at en ændring af den ikke kunne ske, uden at også en lovændring fandt sted. Det er naturligvis et spørgsmål enten om, hvad der er den mest praktiske fremgangsmåde, eller om, hvorvidt de unge skal have mulighed for af lovens tekst at kunne skaffe sig at vide, hvor lang en uddannelse de giver sig ind under. Under drøftelsen heraf sejrede altså det synspunkt, at de unge af lovens tekst skal kunne læse, hvor længe de skal være i lære. Den højtærede indenrigsminister har nemlig efter forhandlinger i udvalget stillet et ændringsforslag, hvorved uddannelsens længde fastsattes i loven, og det er altså ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 3 er ligeledes stillet af ministeren. Det drejer sig om § 10, som indeholder dels straffebestemmelser i de tilfælde, hvor en sygeplejerske gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, dels straffebestemmelser for det, der kaldes „andre overtrædelser af de i nærværende lov indeholdte eller med hjemmel heri fastsatte regler“ — altså udefinerede overtrædelser. Der var her i det oprindelige lovforslag foreslået, at der kunne straffes med bøde eller hæfte, forsåvidt den gældende lovgivning ikke medfører strengere straf. Det ændringsforslag, der nu foreligger, går ud på, at sådanne forseelser ikke kan straffes strengere end med bøde.

Endelig har udvalget beskæftiget sig med

uddannelsesnævnet, som allerede ved første behandling var genstand for megen omtale. Man er nået frem til et ændringsforslag, stillet af ministeren, hvorefter nævnets medlemsantal fastslås. Det var oprindeligt foreslået, at antallet kunne være fra 5 til 10, men det foreslås nu fastsat til 10 medlemmer. Af disse skal 6 repræsentere bestemte organisationer eller institutioner, medens et syvende medlem skal være pædagog, og så har ministeren altså frie hænder forsåvidt angår udpegningen af de sidste 3 medlemmer.

Der er enighed i udvalget om alle ændringsforslagene, og jeg vil gerne udtale min glæde over, at man er nået frem til en sådan enighed. Den er opnået ved, at der fra de parter, som havde modstående synspunkter, er vist gensidig imødekommenhed. Vi kan derfor i enighed foreslå, at der stemmes for alle de stillede ændringsforslag.

Ellen Poulsen: Når vi ved første behandling af dette lovforslag ikke kunne gå ind for det, var det, fordi der var adskillige ting i det, som vi mente ville virke direkte uheldigt. Jeg tænker her navnlig på, at sygeplejehøjskolerne var placeret på en måde, så de let ligesom kunne glide ud af billedet til fordel for de sygeplejerskoler, der nu påtænkes oprettet direkte ved hospitalerne. Ligeledes ønskede vi selve begrebet „sygeplejehøjskoler“ ind i lovens tekst, og vi var ikke tilfredse med den sammensætning, den højtærede minister havde givet uddannelsesnævnet. Ved arbejdet i udvalget er vi nået frem til en enig indstilling, og jeg kan her kun udtrykke min tilfredshed med, at det har været muligt at tage hensyn til de synspunkter, vi har fremsat på forskellige områder.

Med hensyn til uddannelsen har vi som sagt navnlig lagt vægt på, at sygeplejehøjskolerne kom virkelig ind i billedet, når det gælder uddannelsen af de unge sygeplejelever. Det forslag, som det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen først fremsatte om, at man kunne have hele forskolen på sygeplejehøjskolerne, ville vi meget gerne være gået med til, men vi bøjede os for den sagkundskab, der har været i udvalget, og nåede frem til den løsning, der nylig blev gjort rede for, nemlig at forskolen

[Ellen Poulsen.]

bliver ens for de elever, der søger ind direkte på sygehusene, og dem, der søger ind på en sygeplejehøjskole. Derefter går man over til den 3-årige uddannelse, men der er et forkursus for alle elever før denne 3-årige uddannelse. Vi tror, det er en god løsning, og vi mener nu at kunne være sikre på, at sygeplejehøjskolerne kommer til at stå så godt i loven, at man stadig kan bevare dem som en meget værdifuld del af sygeplejerskernes uddannelse.

Det betyder nemlig meget, at sygeplejerskeuddannelsen ikke bliver sådan, at det kun bliver unge, som møder med boglig uddannelse — jeg tænker her på unge med realeksamen eller studentereksamen — der kan gå ind til dette arbejde. Det må være sådan, at opvakte elever fra folkeskolen har mulighed for at gå ind til sygeplejerskegerningen, og de må behandles på en fair måde, ved at der står en uddannelse åben for dem gennem sygeplejehøjskolerne, og jeg beder meget den højtærede minister om at være opmærksom på, at sygeplejehøjskolerne bliver bevaret på den måde, som udvalget har ønsket.

Det andet område, vi har været stærkt interesserede i, er det udkast til kongelig anordning, der blev forelagt udvalget, og hvori man straks hæftede sig ved de store krav, der stilledes til de unge sygeplejeelever; navnlig kunne vi slet ikke gå med til, at deres kundskaber i dansk og regning skulle være på højde med de fordringer, der stilles ved realeksamen. Nu er kravene foreslået mildnet; ganske vist nævnes der stadig en eksamen, nemlig mellemskoleeksamen, men vi har fået at vide, at det ikke just betyder, at de unge skal kunne det samme, som man skal kunne til mellem-skoleeksamen, men at de skal kunne behandle deres modersmål skriftligt og også skal kunne regne på en måde, der gør dem egnede til det arbejde, de skal have med at gøre på sygehusene.

Endelig er der foreslået den ændring — som jeg kan takke den højtærede minister for — at uddannelsesnævnet skal bestå af 10 medlemmer. Vi har ønsket denne ændring, og vi anså det for rigtigt, at Sygehusforeningen i Danmark, Københavns kommune og statens hospitalsvæsen fik ialt

5 medlemmer i nævnet. Med gennemførelsen af dette lovforslag bliver der jo nemlig lagt nye byrder på sygehusene; et uddannelsesnævnet skal opstille visse regler for uddannelsen, men det er sygehusene, der skal efterleve disse regler, det er dem, der skal gøre det muligt, at sygeplejeeleverne i elevtiden får en uddannelse, som er i overensstemmelse med de krav, der bliver stillet af uddannelsesnævnet. Vi syntes derfor, det var rimeligt, at sygehusejerne, kommunerne, fik en rimelig repræsentation i uddannelsesnævnet, og desuden må naturligvis Dansk Sygeplejeråd have et medlem deri.

Med de forbehold, jeg her har fremført, kan jeg anbefale lovforslaget, idet jeg dog beder ministeren være opmærksom på muligheden for, at unge piger, der har gennemgået folkeskolen, gennem et højskoleophold kan forberedes til sygeplejergerningen, hvis de iøvrigt er velegnede dertil.

Hanne Budtz: Fra konservativ side har vi fundet, at det var et godt lovforslag, der blev fremsat om sygeplejerskernes forhold, og vi har været interesserede i den forbedring af sygeplejerskernes uddannelse, som er blevet nødvendiggjort af den stadig øgede tekniske indsigt og de mange opfindelser, nye mediciner og nye kirurgiske fremgangsmåder, som kendes i dag. Jeg har ikke mange ord at føje til det, som de øvrige ærede talere har sagt, men vil dog udtale, at det er med tilfredshed, vi ser, at arbejdet er afsluttet, så at den nye uddannelse nu bliver lovfæstet til gavn både for samfundet, d. v. s. patienterne, og også i høj grad til gavn for sygeplejerskerne gennem den højnelse af standarden, som udviklingen kræver.

Ved første behandling af lovforslaget bemærkede jeg, at mit parti var lidt ængstelig ved at gå med til et lovforslag, der omhandlede sygeplejerskernes uddannelse, men alligevel ikke indeholdt mange ord om denne uddannelse, og jeg sagde dengang, at vi ville føle os trygtere, hvis der i loven var angivet noget om uddannelsens varighed. Selvom enkelthederne med hensyn til uddannelsen blev henlagt til administrationen, syntes vi, at rammerne måtte være fastlagt i selve loven. Vi har nu gennem ændringsforslag nr. 1 fået vort ønske opfyldt, idet

[Hanne Budtz.]

rammerne nu fastlægges i selve loven, og herefter kan jeg anbefale lovforslaget med de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Ingeborg Refslund Thomsen: Vor sygeplejerskeuddannelse måtte jo bringes mere i overensstemmelse med det, som man kalder tidens krav, end den har været hidtil. Alene brugen af megen ny og farlig medicin og den forsvarlige betjening af de meget komplicerede moderne apparater stiller store krav til sygeplejerskernes intelligens og uddannelse. Men netop sygeplejerskegerningen må ikke være forbeholdt dem, der har haft lejlighed til at tage en eksamen, enten det så er realeksamen eller studentereksamen; gode karakteregenskaber er ikke mindre vigtige i denne gerning. I udvalget er der opnået enighed om, at kundskabskravene bør være nogenlunde på højde med, hvad der i visse fag kræves til mellemkoleeksamen, og det er jo ikke mere, end at enhver ung pige, der ved, hvad hun vil, kan nå at indhente, hvad der, eventuelt også af hende selv, er forsømt i skoletiden.

Det har været mit parti meget magtpåliggende, at den nye lov ikke kom til at skade sygeplejehøjskolerne. De har placeret sig smukt i de år, de har virket; derfor er vi meget tilfredse med, at vi i udvalget har kunnet enes om at ændre lovforslaget derhen, at sygeplejehøjskolerne stilles lige med de såkaldte sygeplejerskoler, som giver den praktiske elevuddannelse.

Det rådgivende nævn, sådan som det nu bliver sammensat, tager mere hensyn til de kredse, der skal stå midt i det praktiske arbejde med at indpasse den mangeartede uddannelse i den ramme, som er givet ved den 3-årige uddannelse; det finder vi rimeligt. Det har været min bekymring, at en ung sygeplejeelev bliver noget af en vandrefugl, men hospitalsvæsenets udvikling, der går mere og mere i retning af specialer, gør det jo ikke muligt for hende at få sin 3-årige uddannelse indenfor de samme mure.

Jeg håber nu, at nyordningen må blive

til gavn både for hospitalerne og for den ungdom, der går ind til den smukke gerning, det er at være med til at helbrede syge og svage. Jeg anbefaler lovforslaget.

Viggo Starcke: Fra min side skal der også lyde en tak for ændringsforslag nr. 2, hvorefter sygeplejehøjskolerne rykker ind på den plads, de har gjort sig naturligt berettigede til. Jeg tror, at denne ændring er en meget betydelig forbedring af lovforslaget.

Angående udformningen af den kongelige anordning, der skal angive rammerne for uddannelsen, er der i mange kredse ønsket om, at uddannelsen ved de små sygehuse kunne tiltrække opmærksomheden mere, end det måske i visse kredse er almindeligt, idet eleverne på de mindre sygehuse ofte får en uddannelse, der kombinerer teoretisk og praktisk træning, hvilket for den almindelige sygeplejerske er af den største betydning. De opgaver, sygeplejerskerne bliver stillet overfor, er af meget forskellig art, og f. eks. hjemmesygeplejerskerne indtager måske ikke en plads, som i henseende til anseelse er helt på højde med, hvad den burde være; de står i virkeligheden ofte på den vanskeligste post, idet de står alene med den syge, hvorimod den teknisk højt uddannede specialsygeplejerske ofte har en afdeling og mange kolleger at støtte sig til. Derfor bør man efter mit skøn ved tilrettelæggelsen af uddannelsen sørge for, at den almindelige, generelle uddannelse bliver det vigtigste, og at de specialkursus, som gives, bliver noget sekundært.

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til ændringsforslaget om uddannelsesnævnet. Jeg vil blot igen fremhæve, at selvom der må stilles større og større krav til sygeplejerskerne, skal man vogte sig for at stille så høje krav, at der ikke bliver fornøden tilgang til faget. Man skal være varsom med at kræve flere og sværere eksaminer, og man kan eventuelt henlægge den specielle uddannelse til senere tillægs-kursus. Jeg har ikke noget imod, at sygehusene får en større indflydelse ved be-

[Viggo Starcke.]

dømmelsen af sygeplejerskernes kvalifikationer, idet det jo ofte er sygehusene, der kender sygeplejerskerne bedst, både med hensyn til deres teoretiske kunnen og med hensyn til deres karakteregenskaber, som er af så stor betydning.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg takker udvalget for den enstemmige betænkning, ligesom jeg takker for tilslutningen til de ændringsforslag, jeg har stillet. Ændringsforslagene er ikke udtryk for store afvigelser fra det fremsatte lovforslag, men de imødekommer ønsker, der har været fremsat fra forskellig side, ønsker, som jeg har drøftet i de samråd, jeg har haft med udvalget. Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke for disse drøftelser, som i høj grad overbeviste mig om, at man fra alle sider bestræbte sig på at få gjort denne lov så god som muligt, således at alle hensyn blev taget i betragtning, både de, der skulle sikre en bedre uddannelse i faglig henseende, og de, der skulle sikre, at der blev lagt tilstrækkelig vægt på den såkaldt almenmenneskelige uddannelse, så at denne ikke blev forsømt. Jeg må efter drøftelserne i udvalget indrømme, at dette med det almen-dannende måske ikke var præciseret klart nok i lovforslaget, selvom det ikke på noget tidspunkt har været i mine tanker, at denne side af uddannelsen skulle forsømmes. Jeg er derfor enig med udvalget i, at ændringsforslag nr. 1's formulering af § 2, stk. 1, er bedre end det oprindelige lovforslags formulering af samme stykke. Det samme gælder ændringsforslag nr. 2, som har relation til det samme spørgsmål.

Det andet hovedspørgsmål, som jeg har drøftet med udvalget, var, hvor højt det er nødvendigt at stille kravene til de kvalifikationer, de unge skal være i besiddelse af for at kunne blive optaget som elever. Der har ikke været divergerende meninger imellem udvalget og mig om, at kravet til kvalifikationer ikke måtte være så stort, at det udelukkede unge mennesker, som ikke havde eksamen, men spørgsmålet var, hvor grænsen skulle være, når man samtidig skulle have sikkerhed for, at de unge, der blev optaget som elever, virkelig kunne røgte den gerning, de uddannedes til. Som det fremgår af betænkningen, er vi

enedes om, at de fag, som danner grundlag for prøven, bliver de samme, som kræves til mellemskoleeksamen. Det er en lempelse i forhold til lovforslaget, og jeg håber, at tiden vil vise, at vi har handlet rigtigt.

Ændringsforslag nr. 4 til § 13, stk. 1, betyder en stærkt ændret affattelse af lovforslaget, idet sammensætningen af det nævnt, som har en vigtig funktion ved hele opbygningen, ændres, således at sygehusejerne faktisk får flertal i nævnet. Det kan vist diskuteres, om dette er heldigt, men da jeg forstod, at der var flertal i udvalget for noget sådant, indvilgede jeg i at stille ændringsforslaget. Jeg udtaler det ønske og håb, at de betæneligheder, jeg har haft med hensyn til dette ændringsforslag, vil vise sig ikke at være rigtige, når loven skal føres ud i praksis, hvilket vil sige, at flertallet i nævnet ikke bruger sin magt til at hindre en god uddannelse.

Jeg håber, at de af mig stillede ændringsforslag vil blive vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 2, således ændret, §§ 3—9, ændringsforslag nr. 3, § 10, således ændret, §§ 11 og 12, ændringsforslag nr. 4, § 13, således ændret, §§ 14 og 15, ændringsforslag nr. 5 og § 16, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet udvalgsbehandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om yderligere forlængelse af lov om bemyndigelse til opretholdelse af en dansk styrke i udlandet.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4436, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 659).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.